

MARTEN.

Edel groot achtbare . . . ! U Groot edel achtbare komt altijd te laat

ELS.

(ter zijde.) Wat zegt 'i?

DE ADMIRAAL.

Is moeder dan . . . ?

MARTEN.

De Vrouwe Moeder van U Groot edel achtbare zit daar wel zwak naar den lichame, maar naar de ziele wonderbaarlijk gesterkt.

DE ADMIRAAL.

(zachter tot hem.) Ze zal toch niet schrikken als ik zoo in eens voor haar tred? Bereid haar voor, goede vriend!

MARTEN.

Zij is Uedele wachtende; — daarvoor zorgde ik, Meester Martinus . . . door een brief te schrijven.

DE ADMIRAAL.

Ik ontving niets.

ELS.

(Alidaas hoofd steunend.) Azijn! Ze doet zoo raar!

DE ADMIRAAL.

(is naar den stoel gegaan; zich over haar heen buigend.) Moedertje!

ELS.

(is haastig teruggetreden als de Admiraal nadert; tot Marten, snibbig.) Haal dan toch azijn!

MARTEN.

(treurig.) Hij heeft mij niet herkend!

DE ADMIRAAL.

Ze komt bij. Laat me met haar alleen, goede luidtjens!

ELS.

Ja, Edelmogende! *(tot Marten, dien ze onder den arm mee neemt.)* Hij is krek een van ons! En dat heet nog wel de grootheid van 't land!

(beiden het trapje op naar boven.)

DE ADMIRAAL.

(een stoel plaatsend naast den leunstoel.) U herkent me toch, moeder?

ALIDA.

Niet heel goed.

DE ADMIRAAL.

Zie me eens aan!

ALIDA.

Dat zal me weinig helpen. Weet u . . . mijn oogen . . . 't Is al een lange tijd, dat ik de steken van mijn breipennen liet vallen. Ik merkte dat het eerst